

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.— Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10.—
Ἑξαμήνιος » 4,50 Ἑξαμήνιος » 5,50
Τριμήνιος » 2,50 Τριμήνιος » 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρεβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἀπριλίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 20

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

— Μὴ φοβᾶσαι, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ κατεργαρούλα· θὰ γυρίσωμε μὲ νέα παραγγελία καὶ δὲν θὰ μᾶς μαλώσῃ κανεὶς!

— Ἄν εἶνε ἔτσι, μάλιστα!

— Ἐννοία σου, τὴν παραγγελία ἐγὼ τὴν ἀναλαμβάνω. Ἄφισέ με καὶ θὰ ἰδῇς.

Ἡ πωλήτρια δὲν εἶπε ἄλλο τίποτε· ἄφισε ὅμως τὴν Κολέττα νὰ καταλάβῃ, ὅτι θὰ τῆς ἄρσεν καὶ αὐτῆς ἓνα καλὸ τσαΐ στὸ Καφενεῖο τοῦ Δάσους.

Ἡ κυρία Δ' Ἀλβαράδο ἦταν τριάντα χρονῶν γυναῖκα, πολὺ εὐμορφὴ ἀλλὰ καὶ πολὺ παχειά, ὅπως ἡ περισσότερὴς Βραζιλιανῆς.

Δέχθηκε τὴν Κολέττα μ' ἐνθουσιασμό, δοκίμασε τὸ φόρεμά της χωρὶς νὰ κάμῃ καμμιά παρατήρησι καὶ ἐφάνηκε τόσο εὐδιάθετη καὶ καλοπροαίρετη,

ὥστε ἡ μικρὴ μὰς φίλη δὲν ἐδίστασε νὰ τῆς προτείνῃ νὰ κάμῃ καὶ ἄλλῃ παραγγελία.

Χωρὶς τὴν ἐλαχίστην δυσκολίαν, ἡ Βραζιλιανὴ παρεκάλεσε τὴ Ρετζίνα νὰ τῆς πᾶν αὐριο δύο-τρία φορέματα γιὰ συναναστροφή, ἀλλὰ νὰ πάρῃ πάλι μαζί της καὶ τὴν Κολέττα.

— Ὁ ἀντρας μου, εἶπε, θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ νὰ ἰδῇ αὐτὸ τὸ κοριτσάκι. Λατρεύει, ξέρετε, τὰ παιδιὰ, καὶ ἐπειδὴ, δυστυχῶς, ἐμεῖς δὲν ἔχομε...

Καὶ ἡ καλὴ κυρία ἄφισε τὴ φράσι τῆς ἀτελειώτη, γιὰ νὰ χαϊδέψῃ τὸ δροσερὸ μαγουλάκι τῆς Κολέττας.

«Ἀπὸ σήμερα θὰ εἶμαστέ οἱ ἀδελφοὶ!» (Σελ. 158, στ. β'.)

Αὐτὴ τότε, ποῦ δὲν ᾔθελε καὶ πολὺ, ἀγκάλιασε ἀμέσως τὴν κυρία καὶ τὴν ἐφίλησε καὶ εἰς τοὺς μάγουλα. (*)

Ἡ Ρετζίνα ἐστὴν ἀρχὴ τάχασε μὲ τὴν «αὐθάδειν» τῆς μαθητευομένης της. Γρήγορα ὅμως εἶδε, ὅτι ἡ οἰκειότης ἐκείνη, ὅχι μόνον δὲν δυσaráστησε τὴν πλουσία πελάτιδα, ἀλλ' ἀπεναντίας τὴν ἐνθουσίασε. Ἐλάτρευε καὶ αὐτὴ τόσο τὰ παιδιὰ καὶ ἦταν τόσο λυπημένη ποῦ δὲν εἶχε δικὰ της!

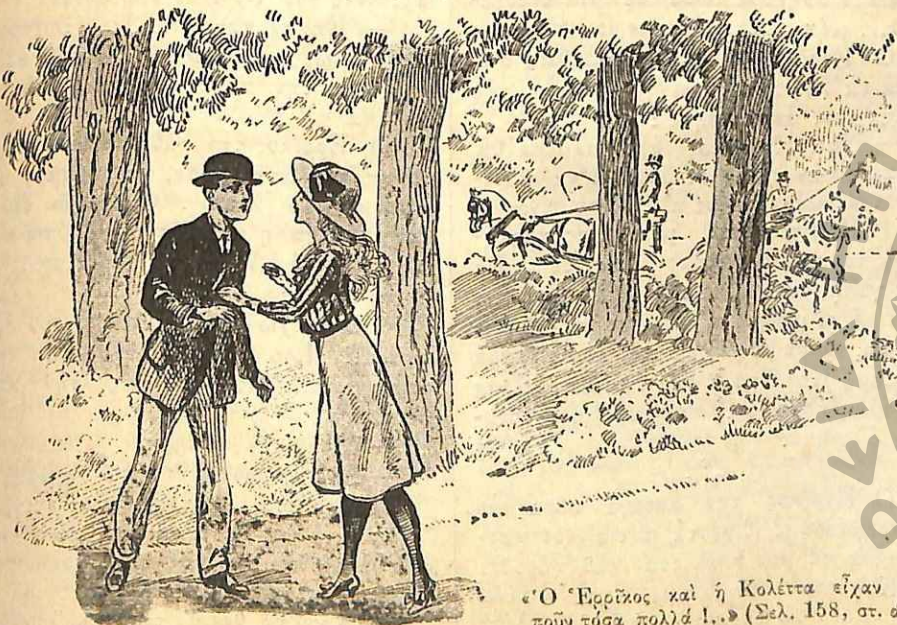
Τὴν ὥρα ποῦ ἔφευγαν, εἶπε εἰς τὴ Ρετζίνα:—Νὰ πῆς τῆς κυρίας σου, ὅτι θὰ γοράζω, κάθε φορὰ ποῦ θὰ μοῦ στέλνῃ στὸ σπίτι τὴν Κολέττα.

Καὶ στρεφόμενη πρὸς τὴν Κολέττα, ἐπρόσθεσε:

— Ἄν οἱ γονεῖς σου σὰφίσουν νὰ ἔλθῃς μαζί μας τὸν ἄλλο μῆνα ποῦ θὰ φύγωμε γιὰ τὴ Βραζιλίαν, πολὺ εὐχαρίστως σε παίρνομε. Ὁ ἀντρας μου θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἂν ἐπαίρνε ἀπὸ τὴ Γαλλίαν ἓνα ὥρατο κοριτσάκι, σὰν καὶ σένα.

— Θὰ τὸ πῶ τοῦ ἀδελφοῦ μου, κυ-

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 150.

«Ὁ Ἑρρίκος καὶ ἡ Κολέττα εἶχαν νὰ πῶν τόσα πολλὰ!» (Σελ. 158, στ. α'.)

ρία, ἀποκρίθηκε ἡ Κολέττα μὲ τὸ ἀρ-
γυρόχρο γέλιο τῆς· κι' ἂν μάλιστα νὰ
ἐλθοι, θὰ εἶμαι κ' ἐγὼ πολὺ εὐτυχής.

Ἡ Βραζιλιανὴ χαμογέλασε κ' ἐπρό-
σθεσε :

— Σὲ βεβαιῶ, ὅτι μαζί μας δὲν θὰ
περνᾷς καθόλου ἀσχημα... .

— Μὰ εἶμαι βεβαιωτάτη, κυρία! ἀ-
ποκρίθηκε εὐγενικά ἡ Κολέττα, καθὼς
ἔφρευγε.

Στὴ σκάλα, ἡ Ρετζίνα συνεχάρη τῇ
μαθήτριά τῆς γι' αὐτὴ τὴν κατάντησι.

— Ἐχεις τύχη, τῆς εἶπε· τόσο πλού-
σιοι ἄνθρωποι!...

— Καὶ τί νὰ τοὺς κάμω; ἀποκρί-
θηκε μὲ ἀδιαφορία ἡ μικρούλα.

— Ποῖος ξέρει!.. Πρὸς τὸ παρόν,
πᾶμε νὰ φάμε καὶ νὰ πιούμε. Μοῦ φαί-
νεται, ὅτι τώρα ἐχοῦμε τὸ δικαίωμα.

* *

Μετὰ ἓνα τέταρτο, ἡ Ρετζίνα καὶ ἡ
μαθήτριά τῆς ἐπαιρναν τὸ σαΐ
τοὺς 'ς ἓνα καφενεῖο τοῦ Δά-
σους. Ἡ μικρούλα ὅμως ἔτρω-
γε ἀνόρεκτα. Εἶχε τὸ νοῦ τῆς
ἀλλοῦ παρὰ εἰς ὥραϊα πρά-
γματα ποὺ τοὺς ἔφερνε τὸ
γκαρσόνι, καὶ κάθε τόσο ἐση-
κώνετο καὶ πήγαινε εἰς τὴν πόρ-
τα τοῦ καφενεῖου, ἀπ' ὅπου
ἐκύτταζε ἔξω, σὰ νὰ περίμενε
κάποιον.

— Μὰ τί ἐπαθες ἐσύ; τὴν
ἐμάλωνε ἡ Ρετζίνα. Δὲν θὰ
καθίσης πέντε λεπτά ἤσυχη
εἰς τὴν καρέκλα σου;

— Ἀδύνατο! ἀποκρίθηκε ἡ
Κολέττα.

— Γιατί;

Ἐδίστασε μιὰ στιγμή κ' ἐ-
πειτα τ' ὡμολόγησε :

— Περιμένω ἐδῶ ἓνα συγγενῇ
μου, ἡθοποιό, Δαλλινὸν τὸν λέ-
νε, ποὺ ὁ ἀδελφός μου ἔχει πάρῃ
τὴν ἀδελφὴν του. Γυρίζει ἀπὸ μιὰ
τουρνέ ποῦ ἔκαμε, δὲν ξέρω ποῦ, εἰς
τὸ Βέλγιο νομίζω, καὶ ἦταν πολὺ ἄρρω-
στος ἀπὸ τὴ λύπη του, γιατί χωρὶς νὰ
θέλῃ, ἐσκότωσε ἓνα συνάδελφός του μὲ
τὸ ρεβόλβερ.

— Μπᾶ! ἔκαμε ἐκπληκτικὴ ἡ Ρε-
τζίνα, καὶ πῶς συνέβη αὐτό;

Ἡ Κολέττα ἄρχισε νὰ τῆς ἐξηγῇ,
ἀλλὰ ἔξαφνα κόπηκε μὲ μιὰ κραυγὴ
χαρᾶς :

Ἡ Ἐρρίκος ἔμπαινε εἰς τὸ καφενεῖο.

Ἀρμὰ εἶδε ἡ Ρετζίνα, ὅτι ὁ περιφη-
μος ἡθοποιὸς ποῦ τῆς ἔλεγε ἡ μαθήτριά
τῆς, ἦταν ἓνα παιδί μόνις δεκαπέντε
χρονῶν, χαμογέλασα κι' ἐξακολούθησε
ἡσυχα νὰ τρώγῃ. Ἐν τῷ μεταξῷ, τὰ
δύο παιδιά βγήκαν νὰ περπατήσουν
εἰς τὸν κήπο τοῦ καφενεῖου.

Εἶχαν τόσα πολλὰ νὰ ποῦν, χωρὶς
σμέναν τώρα τόσον καιρό!

Ἡ Ἐρρίκος διηγήθηκε εἰς τὴν μικρὴν
του φίλην τὰ λυπηρὰ ἐπεισόδια τῆς πε-
ριοδείας του καὶ ἡ Κολέττα ἔφριξε ὅταν
ἄκουσε τὴν ἱστορίαν, ποῦ τὴν εἶχε ἀ-
κούσῃ, ἄκρες-μέσες, ἀπὸ τὸν ἀδελφόν τῆς.

— Ὁ καϊμένος ὁ Καντινιὸς! ἐφώναζε
λυπημένη. Πάλι καλὰ ὅμως ποῦ γιὰ
τρεῦθηκε τόσο γρήγορα.

— Ἀλλὰ κ' ἐγὼ ἀρώστησα βαρεῖα,
εἶπε ὁ Ἐρρίκος.

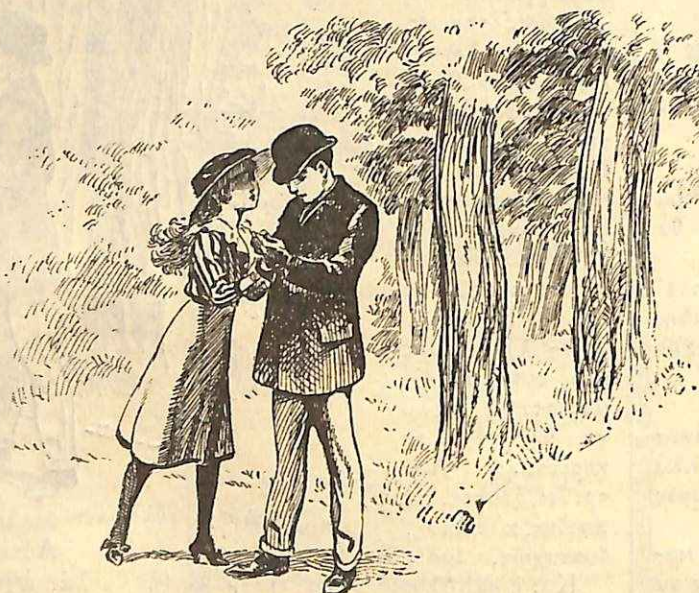
— Ναί, φαίνεται... εἶσαι λιγάνι ὡ-
χρός... Ὁ Ἐρρίκος ἐπρόσθεσε σιγᾶ :

— Εἶνε κι' ἀπὸ τὴ λύπη μου, ἀπὸ
τὴ ντροπὴν μου γιὰ τὴν καταδίκην τοῦ
μπαμπᾶ...

— Ὡ, ἔκαμε ἡ Κολέττα, γι' αὐτὸ
δὲν φαῖς ἐσύ, Ρίχό μου! Ἐγὼ... ἐγὼ
θὰ εἶμαι πάντα φίλη σου.

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι τῆς.

— Ἡ δυστυχία τοῦ πατέρα σου, ἐ-
πρόσθεσε, μὲ λυπεῖ ὅσο καὶ σένα. Μή-

«Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ ἰδῶ ἀπὸ κοντὰ τὴν καρφίτσα σου;...» (σελ. 158, στ. γ')

πως δὲν ἀνήκομε τώρα σὲ μιὰ οἰκογέ-
νεια... μήπως δὲν εἴμαστε σὰν ἀδελφία;

Ἡ Ἐρρίκος συνεκινήθη βαθεῖα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ σείγγων τὸ χέρι τῆς
φίλης του, ἀποκρίθηκε :

— Ναί, Κολέττα, ἀπὸ σήμερα θὰ
εἴμαστε σὰν ἀδελφία. Μπορεῖ νὰ βασί-
ζεσαι σὲ μένα, ὅπως κ' ἐγὼ σὲ σένα.

Ἡ Κολέττα, ποῦ μετὰ βίας κρατή-
θηκε τόσην ὥρα σοβαρῇ, ἄρχισε πάλι
νὰ γελά καὶ εἶπε : — Σὲ μένα;...
Καὶ σὲ τί μπορῶ κ' ἐγὼ νὰ σοῦ χρησι-
μεύσω, νὰ σὲ βοηθήσω; Δὲν εἶμαι παρὰ
ἡ μικρὴ Κολέττα, ἐνῶ ἐσύ εἶσαι ἓνας
μεγάλος ἡθοποιός, ποῦ παίζεις σὲ θεά-
τρα ἀληθινά.

* *

Ἡ Ἐρρίκος τὴν ἄκουγε τώρα σὰν
ἀφηρημένος... Εἶχε τὰ μάτια του καρ-
φωμένα σὲ μιὰ καρφίτσα ποῦ φοροῦσε
ἡ Κολέττα στὸ λαιμὸ τῆς, ἐπάνω
'ς ἓνα φιδόγκο ἀπὸ μαῦρο βελούδο. Αὐτὸ

τὸ κόσμημα τὸν ἔβαλε σὲ μεγάλη περιέ-
ρεια. Καὶ εἰς τέλος δὲν μπόρεσε νὰ βλ-
στάξῃ :

— Κολέττα, εἶπε, μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ
ἰδῶ ἀπὸ κοντὰ τὴν καρφίτσα σου;

— Εὐχαρίστως!

Καὶ ἡ μικρούλα ἔδωκε τὴν καρφίτσα
τῆς καὶ τὴν ἔδωσε εἰς τὸν Ἐρρίκο.

Μόλις τὴν πῆρε ἐκεῖνος εἰς τὰ χέρια
του καὶ τὴν κύτταξε, ἐγλῶμισε κ' ἐφι-
θύρισε :

— Δὲν ἔκαμα λάθος... Ὁμιλος Ἐ-
τῶν τῶν δὲν Ὀστάνδης...

Γύρισε τὸ μετᾶλλον ἀπὸ τᾶλλο μέρος
καὶ διάβασε :

«Κόμης Ρουσσόσκη, μέλος, 1898.»

Ἡ Κολέττα, ἀνήσυχη γιὰ τὴν ὠχρό-
τητα του, τὸν ἠρώτησε :

— Μὰ τί ἐπαθες;... Γιατί αὐτὴ ἡ
καρφίτσα σὲ κάνει ἔτσι;

Ἡ Ἐρρίκος δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως,
κ' ἐπειτα μὲ φωνὴ πνιγμένη
ἀπὸ συγκίνησιν, ῥώτησε :

— Κολέττα... πές μου τὴν
ἀλήθειαν... ποῦ τὴν βρήκες
αὐτὴ τὴν καρφίτσα; Ποῖος
σοῦ τὴν ἔδωσε;

Τὸ κοριτσάκι ἐδίστασε μιὰ
στιγμὴ κ' ἐπειτα, κατακό-
κνινο, ὡμολόγησε :

— Τὴ σούφρωσα!

— Ἀπὸ ποῦ;

— Ἀπὸ ἓνα κουτί, ποῦ
βρήκα εἰς τὸ τραπέζι τοῦ ἀδελ-
φοῦ μου... Δὲν τὴν μστεχει-
ρίζετο. Καὶ ἐπειδὴ ἤθελα μιὰ
καρφίτσα, γιὰ νὰ κρατῇ τὴ
γραβάτα μου, πῆρα αὐτὴ τὴ
μὲ ν τ ἄ λ λ ι α καὶ ἡ Ρο-
τζίνα τὴν ἔδωσε καὶ μοῦ τὴν
ἔκαμαν καρφίτσα.

Ἐπειτα, τρομαγμένη ἀπὸ
τὴν ταραχὴν ποῦ ἔδειχνε τὸ
πρόσωπο τοῦ Ἐρρίκου, ἐπρόσθεσε :

— Ἐκαμα κακά;... Δὲν τῷ ξέρα...
Εἶχα ὅμως σκοπὸ νὰ τὸ πῶ τοῦ ἀδελ-
φοῦ μου, τὴν πρώτη φορὰ ποῦ θὰ τὸν
ἔβλεπα.

Ἡ Ἐρρίκος τὴν καθυσόχασε.

— Ὅχι, τῆς εἶπε, δὲν ἔκαμες κα-
νένα μεγάλο κακό... Ὁμολογῶ ὅμως,
ὅτι μὲ μεγάλη μου ἐκπληξὴ βλέπω αὐτὴ
τὴ μὲ ν τ ἄ λ λ ι α εἰς τὰ χέρια σου.

— Γιατί;

— Δὲν ἔχω τώρα καιρὸ νὰ σοῦ ἐξη-
γήσω... Μόνο θὰ σοῦ ζητήσω μιὰ με-
γάλη χάρι... Μοῦ δανείξεις τὴν καρ-
φίτσα σου;

— Τί νὰ τὴν κάμης;

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ σήμερα.

Ἡ Κολέττα ἐδίστασε μιὰ στιγμὴ.
Ἦθελε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν φίλον τῆς,
ἀλλ' ἐφοβεῖτο καὶ μὴ τὴν μαλώσουν.
Ἐπιτέλους ἀποφάσισε.

— Ἀφοῦ τὴ θέλεις τόσο πολὺ, εἶπε,

ΤΟ ΓΛΥΚΟ

— Μὰ τί βουίζετε ἔτσι σὰν σείγγες
μέσ' στ' αὐτιά μου! φωνάζει ἡ Κατε-
ρίνα, ἡ χονδρὴ ὑπερέτρια, στὰ τρία παι-
δάκια ποὺ τὴν περικυκλῶνουν καὶ τὴν
βουρλίζουν: Τὸν Μπεμπέ, τὸν Γιώργο
καὶ τὴν Λιλίκα.

Μὰ ἦταν πολὺ δικαιολογημένα τὰ
τρία παιδάκια νὰ τὴν τριγυρίζουν ἔτσι:
Ὁ Μπεμπές ἔχει αὐρὸν τὴν ἐορτὴν
του καὶ ἡ κυρὰ Ὑπερέτρια κάνει κρέμα
«πολὺ κρέμα» κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν
τοῦ ἐορτάζοντος, καὶ μόλις κάνει νὰ
νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἡ Κα-
τερίνα, γ ρ ο ὐ τ ε ! χώνει ὁ Γεώργιος
τὸ δάκτυλό του εἰς τὴν λεκάνην καὶ ἀροῦ
τὸ γλύψι, λιγάνι, (ὁ παππᾶς πρῶτα τὴν
γένεια του βλογάει), τὸ δίδει διαδοχικῶς
εἰς τὴν Λιλίκα καὶ εἰς τὸν Μπεμπέ, ἐνῶ ὁ

Ἄζωρ γλύφεται σὲ μιὰ γωνία.

Σὲ λίγο ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Καφενεῖο. Ἡ
Κολέττα εἶχε χάσῃ πιά ὅλη τὴν εὐ-
θυμίαν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Τὴν ἐπαθάν!

Ἡ Ἐρρίκος, μὲ τὸ ἀποκαλυπτικὸν
ἐκεῖνο μετᾶλλον τῆς Κολέττας, ἔτρεξε
κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ὁδὸν Ροσσουκώλ,
ὅπου ἦταν ἡ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ
Καντινιῶ. Ἦξευρε ὅτι ἐκεῖ θὰ εὗρι-
σκε τὸν γέροντά του, γιατί ἀπὸ
τὸν καιρὸ ποῦ τοῦ συνέβη ἐκεῖνο τὸ
δυστύχημα εἰς τὴν Ὀστάνδην, δὲν ἔκα-
με πιά κουραστικὰς περιοδείας, ἀρ-
κούμενος στὰ μαθήματά του.

Ἡ μικρὴ Δαλλινὴ ἦταν σὲ μιὰ τα-
ραχὴ ἀπερίγραπτη. Στὸ δρόμον μιλοῦσε
μόνος του καὶ χειρονομοῦσε. Ἀλλὰ μὲ
τὸ δίκηρόν του. Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν χω-
ροῦσε πιά ἀμυθολία. Ὁ κόμης Ρου-
σσόσκη καὶ ὁ Εὐτύχιος Ἀγκλάς ἦταν
ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο.

Μ' αὐτὴ τὴν βεβαιότητα, ἡ ἐξημέ-
νη φαντασία τοῦ Ἐρρίκου πῆρε δρόμον.
«Ὅσα εἶδε κ' ἐπαθε ὡς τώρα, τὸν ἐμε-
γάλωσαν, τὸν ὥ ρ ι μ α σ α ν μποροῦ-
με νὰ ποῦμε, πὶς γρήγορ' ἀπ' τὰλλα
παιδιά. Ἐσυλλογίζετο σὰν ἄνδρας. Εἶχε
μιὰ πνευματικὴ δύναμι, μιὰ λογικὴ, ἀ-
νώτερ' ἀπὸ τὴν ἡλικίαν του.

Τοῦ ἦλθαν πάλι ζωηρότατα ὅλες
ἐκείνες ἡ ἀναμνήσεις, ὅλα τὰ περιστά-
τικά, ὅλες ἡ λεπτομέρειες, ποῦ εἶχε
προσπαθήσῃ νὰ τὰ ξεχάσῃ. Καὶ τοῦ ἔα-
να γεννήθηκαν ἡ παλῆς ἐντυπώσεις, ἡ
ἀμυθολίες, ἡ ὑπόψεις, χάρις εἰς τὴν τύ-
χη ποῦ τοῦ ἔδωκε στὰ χέρια ἐκεῖνο τὸ
κόσμημα, — κόσμημα ποῦ ἀνῆκε στὸν
γαμπρόν του κ' ἐπρόδιδε τὴν παρουσίαν
του εἰς τὴν Ὀστάνδην. Τὸ βέβαιον ἦταν
τώρα αὐτό. Κι' ἀροῦ αὐτὸ ἦταν
βέβαιον, κάθε ἄλλη ὑπόψις ἦταν βᾶ-
σιμη καὶ δικαιολογημένη.

Ἐπὶ τὴν ἐκείνην ἐκείνην ἐκείνην ἐκείνην
(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Καὶ τὴν πιάνουν τὰ νεῦρά της τὴν
Κατερίνα, γιατί κάνει λάθος καὶ
κάποτε, ἀντὶ νὰ εἶναι ἁπλοῦς, εἶναι
ἀλάτι, ἢ ἀντὶ νὰ βάλῃ λίγα καρύδια
κοπανιστά, βάζει πιπέρι...

Ὁ Μπεμπές πολλὰς φορὰς διαμαρ-
τύρεται, διότι «τὰ γλυκά εἶνε δικὰ του
τὸς πρέπει νὰ εἶναι».

Αὐτὰ ὅμως δὲν τ' ἀκούει ἡ Κατερίνα
καὶ μόλις κατορθώνει νὰ κρατῇ τῆς σείγγ-
ες εἰς ἀπόστασιν.

Ἀλλὰ, ντρίγκ! ντρίγκ! ντρίγκ!...

Κτυπάει τὸ κουδούνι καὶ τρέχ' ἡ Κα-
τερίνα στὸ παράθυρον...

— Ὁ κύριος! εἶπε τρομαγμένη. Γι-
ατὶ ἔτσι νομίζω! Εἶνε πάντες παρὰ εἰκοσι
πέντε, προσθέτει, ρίπτουσα βλέμμα
εἰς τὸν ἀνδρῆν ἐκεῖνον! (Ἐς μου, τί
συνέβη; Γιατί ἔφυγε ἀπὸ τὸ κατὰ-
στημα;...)

Καὶ ἔτρεξε ὅσο πὶς γρήγορα τῆς ἐπέ-

τρέπεν ὁ ὄγκος τῆς, μὰ μὲ τέτοια ἀ-
στεῖα κινήματα, ὥστε τὰ τρία παιδιά
ἐπαρτίστηκαν στὰ γέλια...

— Σωτὸς ἐπιποτάματος! εἶπεν ἡ Λι-
λίκα.

— Ἐλέσας φτυστός.

— Οὔτε φάλαινα νὰ ἦταν δὲν θὰ ἐ-
πήγαινε ἔτσι! εἶπε ὁ Γεώργιος, καὶ ὠρ-
μησαν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν λεκάνην...

— Κάτσε ἐσύ, Λιλίκα, εἰς τὴν πόρτα,
νὰ δῇς ὅταν ἔρχεται ἡ Κατερίνα, νὰ
μὴς εἰδοποιήσῃς...

Ἐτσι λοιπὸν ὁ Μπεμπές καὶ ὁ Γεώρ-
γιος ἔπασαν μὲ τὰ μούτρα εἰς τὴν κρέμα
καὶ δὲν ἔφαγαν μόνον αὐτοί, ἀλλὰ
καὶ ἡ μύτη τους καὶ τὸ πηγούνι
καὶ ὅλα.

— Ἀ! τί ὥραϊα! ἐπανελάμβανε ὁ
Γεώργιος γλυφόμενος.

— Ὡραϊά! ἔλεγε καὶ ὁ Μπέμπης,
ἐνῶ διώρθωνε ἓνα σουλούρι ποῦ τοῦ
ἔπερτε πάντα στὰ μάτια... τί ὥραϊα...
ἔτσι γιὰ νὰ δῇ ἡ Κατερίνα!

Ἡ Λιλίκα ἐκάθητο εἰς τὴν πόρταν πάν-
τοτε καὶ κατεσκόπευε τὰ κινήματα τοῦ
ἐχθροῦ.

— Μὰ δὲν τελειώνετε ἀκόμη; ἐπα-
νελάμβανε ποῖος θὰ ἔλθῃ νὰ φυλάξῃ
τώρα;

Τοῦ Ἀζώρ τοῦ κακομοιροῦ τοῦ ἔτρε-
χαν τὰ σάλια, γιατί καταλάβαινε καλ-
λίτερα ἀπὸ τὰ παιδιά, ὅτι δὲν ἔπρεπε
νὰ βάλῃ τὴν γλῶσσαν μέσα εἰς τὴν λεκάνην...

— Μὰ ἀκόμη... μὰ ἀκόμη; ἐφώναζε
ἡ Λιλίκα.

Ἀλλὰ ποῖος τὴν ἄκουε!...

Μπερ! Μπούμ!

— Παιδιά, ἡ Κατερίνα! φωνάζει
ἀπέξω ἡ Λιλίκα... Ἐρχεται! φύγετε!...

Ὁ Μπεμπές τᾶχασε. Μόλις συν-
νῆλθε, κάνει νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ τὸν ἀρ-
πάζει ἡ Λιλίκα. Ἐπειδὴ ὅμως τὸν εἶδε
νὰ σηκώνεται μόνος του, ἔκρινεν ἀνω-
ρελὲς νὰ τὸν πιάσῃ κ' ἐκείνην ἐκεῖνος

πάλιν, δὲλτώντες τὸν σηκώνει ἡ Λιλίκα
σκέπτεται, ὅτι... (πρέπει νὰ σὰς πῶ ὅτι
εἶναι καὶ λίγο τεμπέλης)... τὸ καλλί-
τερον ποῦ θὰ εἶχε νὰ κάμῃ, ἦταν νὰ
ἀρεθῇ καὶ... πλάμ!... πλούμ!... χά-
σας τὴν ἱσορροπίαν, πίπτει μὲ τὸ κε-
φάλι εἰς τὴν λεκάνην!.. Τὸν σηκώνει ἀμέ-
σως, καὶ ποτίζει ὅλη τὴν κουζίνα μὲ
κρέμας...

Ἐναντίον τῶν ὁποίων ὀρμᾷ
καὶ ὁ Ἀζώρ... Παίρνει ὁ Γεώργιος ἓνα
πίατο καὶ ἓνα μαχαῖρι καὶ ἐξοῖν τὸν
κλαίοντα Μπεμπέ, ἐνῶ ἡ Λιλίκα ἀπο-
ζημιώνεται διὰ τὴν προηγουμένην ἀδρά-
νειάν τῆς, γλύφουσα τὰ μανίκια... ὁ δὲ

Ἀζώρ ἐντορᾷ εἰς τὰ παπούτσιά του...

Φαντασθῆτε τὴν Κατερίνα!... Σὰς
βεβαιῶ ὅμως, ὅτι ὁ Μπεμπές ἐκαθαρί-
σθη θαυμάσια ὑπὸ τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς
Λιλίκας, σκεπτομένων πολὺ ὀρθῶς, ὅτι
«οὐδὲν κακὸν ἀμικτὸν καλοῦ!...»

ΕΚΤΑΚΤΟΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΓ ΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια).

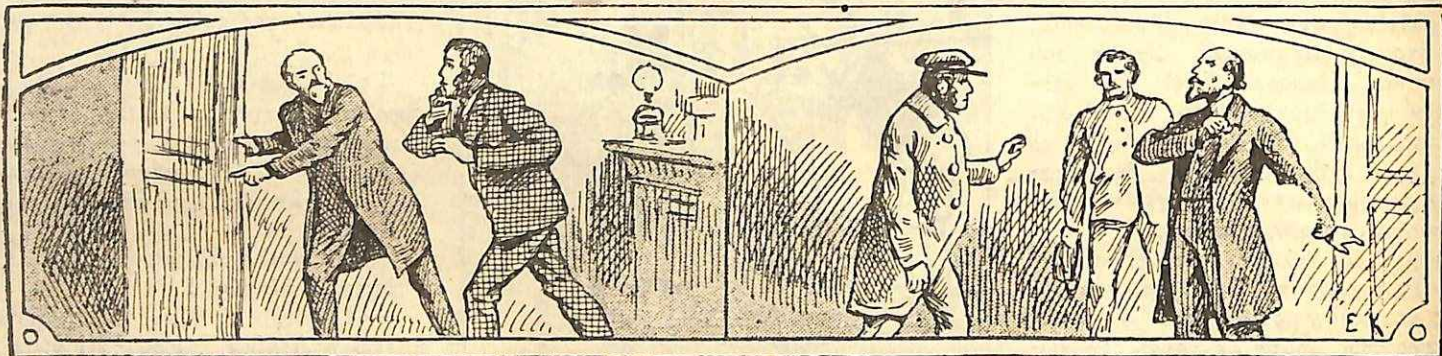
Ο ιατρός Άλβέρτος δὲν εἶχε συνέλθῃ ἀκόμῃ. Ἐκύτταζε τὸν Μωρίς Ζιλλάρ μὲ τέτοιο ὕψος ἐκπλήξεως καὶ τρόμου, ὥστε ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ ἠναγκάσθη νὰ σταματήσει, διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσει ἂν ἐννόησε περὶ τίνος πρόκειται.

— Για τὸνομα τοῦ Θεοῦ, γιατρέ μου, τῷ εἶπε, μὴ μὲ κυττάζετε ἔτσι. Σὰς μιλῶ σοβαρά. Οἱ δύο αὐτοὶ τζέντλεμαν εἶνε αἰχμαλῶτοι, στὰ χέρια τῶν ληστῶν. Καὶ μὲ τὴ βοήθειά σας, μόνο μὲ τὴ βοήθειά σας, θὰ μπορέσω νὰ τοὺς ἀπελευθερώσω.

— Μὰ, κύριέ μου, ὑπάρχει Ἄστυνομία, ἐπιθύρουν ὁ ιατρός αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε δουλειὰ τῆς Ἀστυνομίας.

— Βεβαίως, τὸν διέκοψεν ὁ Μωρίς ἄλλ' ἀφοῦ ἡ Ἀστυνομία δὲν κουνιέται, πρέπει νὰνακατεύονται καὶ οἱ τίμιοι ἄνθρωποι.

Ὁ φίλος μας ἄρχισε νὰ φοβῆται σο-

βαρῶς, ὅτι ὁ ἄνθρωπῶκος ἐκεῖνος δὲν θὰ τὸν ἐννοῦσε ποτέ κ' ἐπέμενε νὰ τῷ ἐξηγή, νὰ τὸν παρακαλῇ, νὰ τὸν ἐξορκίσῃ.

Ἐξαφνὰ, καθὼς εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ εἶχε σταθῇ κατάντικρυ τοῦ συνομιλητοῦ του, τὸ φῶς τῆς λαμπίτσας ἐφώτισε ζωηρότερα τὸ πρόσωπόν του καὶ ὁ Ἄλβέρτος Κούρταιν ἔγεινε κάτωχρος.

— Ὁ «Ρ»! ἐφώναξεν ἐντρομος εἰσθε ὁ κατάδικος ποὺ ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὰς φυλάκας; Εἴσθε ὁ «Ρ»;

Ἐξω, ὁ Τζέιμς, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Σίμωνος, ἐξηκολούθει νὰ κτυπᾷ τὸ ρόπτρον τῆς θύρας κ' ἐσυλλογίζετο, ὅτι ὁ ιατρός δὲν ἔδειχνε καμμίαν προθυμίαν νὰ ἔλθῃ.

— Αὐτὸ εἶνε ἄλλο ζήτημα, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, προσποιούμενος ἀδιαφορίαν. Δὲν ξέρω τί μοῦ λέτε.... Δέχεσθε, ναὶ ἢ ὄχι; Πρόκειται νὰ σώσετε δύο ἄνθρωπους.

— Θὰ δεχθῶ! Πάντα ὅμως πρέπει νὰ σὰς πῶ κάτι τί, ποὺ βέβαια δὲν θὰ τὸ ξεύρετε. Ἡ Ἀστυνομία θὰ εἶνε ἐπὶ τόπου.

— Ποῦς σὰς τὸ εἶπε; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Μωρίς Ζιλλάρ.

— Ὁ ἀρχιστυνόμος ὁ ἴδιος, ἀπεκρίθη ὁ ιατρός ἀνεκρίθησαν πολλοὶ κατόικοι αὐτοῦ τοῦ χωρίου χθὲς τὸ βράδυ, κατὰ τὰς ἐννέας. Φαίνεται ὅτι, ἡ Ἀστυνομία εὐρίσκεται ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ «Ρ».

Ἐμαθε, ὅτι κρύβεται ἐντὸ σπίτι ποὺ μοῦ λέτε.

— Εἴσθε βέβαιος γι' αὐτό; ἠρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Μωρίς.

— Βεβαίως...

Καὶ ὁ Ἄλβέρτος Κούρταιν ἐξηκολούθησε:

— Βλέπετε λοιπόν, ὅτι εἴσθε ὁ «Ρ»: Ἡ ταραχὴ σας τὸ φανερώνει... Τὸ καλλίτερο γιὰ σὰς, θὰ ἦταν νὰ ρίξετε κάτω τὸ προσωπεῖο καὶ νὰ φύγετε ἀπὸ ἐδῶ ὅσο πιὸ γρήγορα καὶ πιὸ μακριὰ μπορεῖτε. Ὅσο γιὰ μένα, θὰ πάω τώρα νὰ ἰδῶ τοὺς δύο ἀσθενεῖς καὶ θὰ ξεχάσω ὅτι δέχθηκα σήμερα τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς ἀνθρώπου, ποὺ ὁλόκληρη ἡ Ἀστυνομία τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου τὸν κυνηγᾷ σὰν ἀγρίμν.

— Κύριε Κούρταιν, ἀπεκρίθη ὁ Μω-

ρίς Ζιλλάρ μετὰ μικρὸν διαταγμὴν βλέπω τώρα, ὅτι δὲν εἴσθε ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐνόμισα εἶναι ἄρχῃ, καὶ ὅτι μ' ἐννοήσατε στὴν ἐντέλεια. Ἡ Ἀστυνομία, εἶπατε, ἀνεκάλυψε κ' ἐπιβλέπει τὴν κατοικίαν τοῦ Σκυλοκεφάλου. Λοιπόν, τόσο τὸ καλλίτερο! Ὅχι εἴμαστε περισσότεροι γιὰ νὰ νικήσουμε τοὺς ληστές. Ὅσο γιὰ μένα, θὰ ἤθελα πολλὰ λόγια γιὰ νὰ ἐξηγήσω πῶς, χωρὶς νὰ εἶμαι ὁ «Ρ», εἶμαι μολοντοῦτο ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον καταζητεῖ ἡ Ἀστυνομία.

«Ἐπειδὴ ὅμως πρέπει ἀφεύκτως νὰ εἶμαι παρὼν καὶ νὰ βοηθήσω μάλιστα εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ Σκυλοκεφάλου, θὰ σὰς συνοδεύω ἐντὸ σπίτι του. Οἱ δύο τζέντλεμαν ποὺ τοὺς κρατεῖ ὁ ἄθλιος αἰχμαλῶτος, εἶνε κάτι παραπάνω ἀπὸ φίλοι μου... Ὅσον καὶ ἂν κινδυνεύῃ ἡ προσωπική μου ἐλευθερία ἀπὸ ἑνα τέτοιο κίνημα, θέλω καὶ ἐπιμένω νὰ εἶμαι παρὼν τὴν στιγμήν ποὺ θὰ ἐλευθερωθῶν. Γιατί πρέπει νὰ ξεύρετε, ὅτι ἐγὼ τοὺς ἐπρομήθευσα τὸ φάρμακον ποὺ τοὺς ἀπεκοίμησε ἐγὼ λοιπόν πρέπει νὰ τοὺς δώσω καὶ τὸ ἀντιφάρμακον.

— Ἐρετε λοιπόν τὸ γιαντρικό, ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς ἐξυπνίσῃ; ἠρώτησεν ὁ Κούρταιν.

— Βεβαίως. Ἐγὼ εἶναι τσέπη μου ἕνα μπουκαλάκι. Ἀρκεῖ νὰ ἐγχυθῶν λίγες σταγόνες ἀπὸ τὸ κοκκινωπὸ ὑγρὸ ποὺ περιέχει, στὸ στόμα τῶν κοιμισμένων, γιὰ νὰ χρωματισθοῦν πάλιν τὰ μάγουλά των καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ ἡ ζωὴ.

— Τότε λοιπόν, πάμε! εἶπεν ὁ ιατρός, προχωρῶν εἰς τὴν θύραν.

— Σταθῆτε ἀκόμῃ ἕνα λεπτό, εἶπεν ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, νὰλλάξω λίγον τὸ πρόσωπό μου, γιατί δὲν θέλω νὰναγνωρισθῶ πρὶν φθάσω ἐπὶ τόπου.

— Ἰσως, παρετήρησεν ὁ Κούρταιν, θάταν καλλίτερο νὰ μὴν ἀναγνωρισθῆτε καθόλου!

— Ναί, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶνε ἀδύνατο. Φορῶ, βλέπετε, αὐτὸ τὸ κουστοῦμι ποὺ ὁ Σκυλοκεφάλος τὸ γνωρίζει πολὺ καλά.

Πραγματικῶς, ἀφοῦ ἐβγαλε τὴν στολήν τοῦ Σκώτου Στρατιώτου, ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἐφόρεσε κάτι παλιὰ ροῦχα, ποὺ τὰ εἶχε κρύψῃ κάτω ἀπὸ ἕνα πυκνὸν

θάμνον, εἰς τὰ περίχωρα τῆς βίλλας. Ἀλλὰ τὰ ροῦχα αὐτὰ, ἕνα κουστοῦμι καὶ βερρε, ἦταν ἀκριβῶς ἐκεῖνα ποὺ ἐφορούσε τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιστροφῆς του εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅταν ὁ Σίμων τὸν ὑπεδέχθη μὲ εἰρωνείας καὶ ἀπειλάς.

Ἐξω, ὁ Τζέιμς, ποὺ εἶχεν ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τοῦ ιατροῦ, ἔχασε τὴν ὑπομονὴν καὶ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὴν θύραν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὴν σπάσῃ.

Ἀλλ' ὁ Κούρταιν δὲν ἐδίστασε διόλου.

— Στὴν κάμαρά μου γρήγορα! εἶπε σιγώτερα εἰς τὸν Μωρίς ἐντὸ ντουλάπι θὰ βρῆτε τὴν λιβρέα τοῦ ὑπηρετοῦ μου ἔχει τὸ ἀνάστημά σας φορέσει τὴν καὶ παρουσιάσθητε ὡς ὑπηρετὴς μου.

— Ἐνόησα, ἐπιθύρουν ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, φορῶν μίαν περρούκαν καὶ δύο φοδορίτες. Θὰ ἔλθω ἀμέσως. Μπορεῖτε τώρα νὰνοῖξετε αὐτοῦ τοῦ ἀγρίου. Νὰ τοῦ πῆτε, ὅτι περιμένετε νὰνοῖξω ἐγὼ καὶ νὰ μὲ μαλώσετε μὲλις ἐμφανισθῶ, ἀφοῦ εἶμαι ὁ ὑπηρετὴς σας.

— Ναί, ναί, κάμετε γρήγορα. (Ἐπεται συνέχεια) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ «ΜΕΡΟΠΕΙΟΝ»

Ἀγαπητοί μου,

ΞΕΡΑ, ὅτι στὰς Ἀθήνας ὑπάρχει μιὰ κεντρικὴ Σχολὴ Ἀπόρων Παίδων, ἡ ἀληθινὰ εὐεργετικὴ Σχολὴ τοῦ Παρνασσοῦ, δὲν ἤξερα ὅμως ὅτι ὑπάρχει καὶ μιὰ τέτοια γιὰ τὰ πτωχὰ κορίτσια. Τὸ ἔμαθα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, καὶ ἀκούστε πῶς: Ἐν ἀπόγευμα εἶχα πάσιν τὸν Παρνασσό, νὰκούσω κάποιον διάλεξι, κ' ἐπειδὴ ἦταν πάρα πολὺς κόσμος στὴν αἴθουσα, θέλητα νὰναῖδω στὴ σκηνή ἄλλὰ τὴ στιγμήν ποὺ ἐπλησίαζα τὴ σκαλίτσα τῶν παρασκηνίων, εἶδα νὰ κατεβαίνει μιὰ κύρια, ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι τῆς μερικὰ κόκκινα φυλλάδια. Δὲν τὴν ἐγνώριζα ἐκεῖνη ὅμως, φαίνεται, μ' ἐγνώριζε καί, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ κοντά μου, ἐσταμάτησε καὶ μοῦ μίλησε.

— Φεύγω, μοῦ εἶπε, γιατί δὲν ἔχει θέσιν οὐτὲ στὴ σκηνή... Εἶμαι ἡ κυρία Ἄννα Θεοδωροπούλου. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς δώσω αὐτὸ τὸ φυλλάδιο καὶ αὐτὸ τὸ εἰσιτήριο, καὶ νὰ σὰς παρακαλέσω πολὺ νὰ ἔλθετε ἐδῶ, στὸν Παρνασσό, τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ, νὰ δῆτε μιὰ Φιλανθρωπικὴ Ἀγορά, ποὺ δίδεται ὑπὲρ τοῦ Σχολείου μας, τοῦ «Μεροπέιου»... Νὰ ἔλθετε χωρὶς ἄλλο. Χαίρετε!

Μολονότι δὲν ἤξερα καλὰ-καλὰ τί μοῦ λέει, ἐπῆρα τὸ εἰσιτήριο καὶ τὸ φυλλάδιο ποὺ μοῦ ἔδωσε ἡ κυρία, τὴν εὐχαρίστησα καὶ τῆς ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ πῆγαίνα. Νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἶχα κανένα σκοπὸ νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσί μου, γιατί αὐτὸ τὸ «Μερόπειο», τὸ ἀγνωστὸ μου, δὲν μ' ἐνδιέφερε μὲ κανένα τρόπο. Ἀλλ' αἶμα γύρισα στὸ σπῖτι καί, ἀπὸ περιέργεια, ἐβρίξα μιὰ ματιὰ στὸ φυλλάδιο, ἀμέσως ἡ διαθέσις μου ἄλλαξαν... Ἦταν μιὰ ἐκθεσις τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἑσπερινοῦ σχολείου τῶν πτωχῶν κοριτσιῶν, γραμμένη ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν κυρία Θεοδωροπούλου. Κάθε σελίδα τῆς μὲ τραβοῦσε καὶ περιεσσότερο. Διάβασα τὸ φυλλάδιο ἀπ' τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος. Κ' ἡ ἀδιαφορία μου ἔγεινεν ἐνθουσιασμός.

Ἀ, μ' αὐτὲς ἡ κυρίες ποὺ εἶχαν τὴν πρωτοβουλία τοῦ «Μεροπέιου», καὶ πρῶτῃ ἡ κυρία Θεοδωροπούλου, ἡ πρόεδρος

τοῦ φιλανθρωπικοῦ Συλλόγου, — ἔκαμαν ἕνα θαυμάσιο ἔργο! Ἐνα Σχολεῖο δηλαδὴ, ὅπου τὸ βράδυ, ὑπὲρ ἀπὸ τὴν ἐργασία τους, στὸ σπῖτι, στὸ μαγαζὶ ἢ στὸ ἐργαστάσιον, πηγαίνουν τὰ πτωχὰ κορίτσια τοῦ λαοῦ καὶ μαθαίνουν λίγα γράμματα. Τὰ γράμματα, ποὺ χρειάζονται σὲ κάθε ἄνθρωπο καὶ ποὺ τὰ πτωχὰ ἐκεῖνα κορίτσια, ἂν δὲν ἦταν αὐτὸ τὸ σχολεῖο, δὲν θὰ εἶχαν βέβαια τὸν τρόπο νὰ τὰ μάθουν ποτέ. Γιατί οὕτως ὥρα ἀπὸ τὴ βασανισμένη ἡμέρα τοὺς περισσεύει, οὕτως χρῆμα ἀπὸ τὸ μικρὸ τοῦς μισθοῦ. Στὸ «Μερόπειο» ὅμως πηγαίνουν τὸ βράδυ ποὺ εὐκαιροῦν, καὶ δὲν πληρώνουν τίποτα, οὕτως γιὰ διδάκτρα, οὕτως γιὰ βιβλία, οὕτως γιὰ τετράδια. Ἡ κυρίες ποὺ τὰ διδάσκουν χάρισμα, τοὺς δίνουν καὶ ὅ,τι τοὺς χρειάζεται στὸ σχολεῖο, καὶ ὅχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ τὰ βοηθοῦν στὴν ἀνάγκην τους μὲ χρήματα ἢ μὲ εἶδη, — ροῦχα, τρόφιμα, φάρμακα, γιατρὸ κτλ. Ἡ δὲ διδασκαλίαν στὸ «Μερόπειο» δὲν περιορίζεται μόνο στὰ γράμματα. Τὰ πτωχὰ κορίτσια μαθαίνουν ἐκεῖ καὶ μαγειρικὴ, καὶ νοικοκυρικὴ. Ἡ κυρίες προσπαθοῦν ἀκόμῃ νὰ τοὺς μορφώσουν τὸ ἦθος, νὰ τοὺς διαπλάσουν τὴν ψυχὴν, νὰ τὰ κάμουν νὰ ἔχουν καλοὺς τρόπους, νὰ τοὺς δώσουν βάσεις ἠθικῆς καὶ ἀρετῆς. — δηλαδὴ ἐκεῖνο ποὺ λέμε μὲ μιὰ λέξιν ἂν αὐτὸ ροφῇ καὶ ποὺ χρειάζεται ἰσως περισσότερο κ' ἀπὸ τὰ γράμματα...

Αὐτὰ κάνει τὸ «Μερόπειο», γιὰ τὰ πτωχὰ κορίτσια, δὲν χρόνιαν ποὺ λειτουργεῖ τώρα στὰς Ἀθήνας. Μὲ μεγάλο ζῆλον, ἡ κυρίες τοῦ Συλλόγου συνεισφέρουν τὴν ἐργασία τους καὶ τὴν ὑλικὴν συνδρομὴν τους, ζητοῦν τὴ συνδρομὴν καὶ ἄλλων πλουσιῶν φιλανθρωπῶν, κάνουν κάθε χρόνο καὶ μιὰ Φιλανθρωπικὴ Ἀγορὰ στὸν Παρνασσό, κ' ἔτσι ἔχουν τὰ μέσα γιὰ νὰ διατηροῦν τὸ σχολεῖόν τους, τὸ τόσο χρήσιμό κ' εὐεργετικό. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι τὰ ἡθικὰ μέσα ποὺ διαθέτει ὁ Σύλλογος εἶνε πάντα ἀνώτερα ἀπὸ τὰ ὑλικά. Ἀκούστε τί ὠραία ποὺ τὸ λέγει αὐτὴ στὴν ἐκθεσί της ἡ εὐγλωττὴ κυρία Θεοδωροπούλου:

«Ἰσως νὰπορῆτε πῶς ἐγείναν ἐλ' αὐτὰ μὲ μόνον 1560 δραχμὰς. Ἀλλὰ θὰ πεισθῆτε ὅταν μάθετε, ὅτι εἶχαμεν διδασκῆριον θωρεάν, εἶχαμεν διδασκάλισσας ἀμίσθους, — τὰς κυρίας τοῦ Συλλόγου, — εἶχαμεν λογιστὴν ἱκανώτατον, τὴν Ὀμόνοϊαν, εἶχαμεν ἐπιστάτην ἀρωσιωμένον, τὸν Ζῆλόν μας, εἰσπράκτορα ἀπλοκερδῆ, τὴν Καλὴν Θέλησιν τῶν μελῶν, θυρωρὸν πιστόν, τὴν Ἰπακοὴν τῶν μαθητριῶν μας, εἶχαμεν κ' ἡτῆρα ἀγρυπνον, τὴν φωνὴν τοῦ Καθ' ἡμέραν.»

ὠραία λόγια! Καὶ φαίνονται ἀκομῇ ὠραιότερα, ὅταν ξέρετε κανεῖς, ὅτι συνοδεύουν τέσσερα ὠραία ἔργα...

Δὲν ἀγαπᾶτε τώρα καὶ σεῖς αὐτὸ τὸ «Μερόπειο»; Δὲν ἀξίζει πραγματικῶς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑποστήριξιν ὧν μας; Σὰς ἀσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὀδηγὸν Συνδρομητοῦ» Κεφ. ΙΒ']

α') Μαγικὴ Δικὼν

Ποσα ψάρια ἐπίασεν ὡς τώρα αὐτὸς ὁ ψαρεῖς;

β') Παίρνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Πλ. Μακεῖ

Α	ΡΓ	ΘΟΣ	ΡΟ	Α
ΚΥΛ	ΦΟ	Η	ΛΟ	ΜΑΝ
Α	ΔΗ	ΝΙ	ΝΗ	Ε

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν τὰ ἐνόματα τεσσάρων ἐλληνικῶν ὀρέων.

γ') Διὰ τοὺς Τετταράδεξις

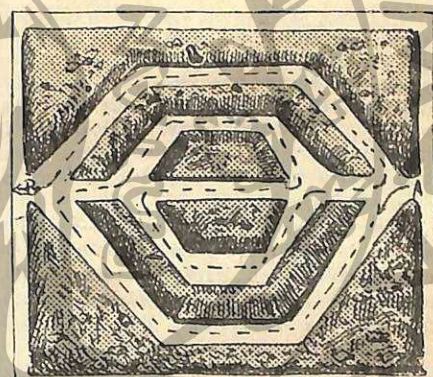
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυστηριώδους

Lui-même de sa fortune est l'artisan le sage.

Νὰ μετατεθοῦν καταλλήλως αἱ λέξεις αὗται, ὥστε νὰναγνωσθῇ ἕν γινωμικόν.

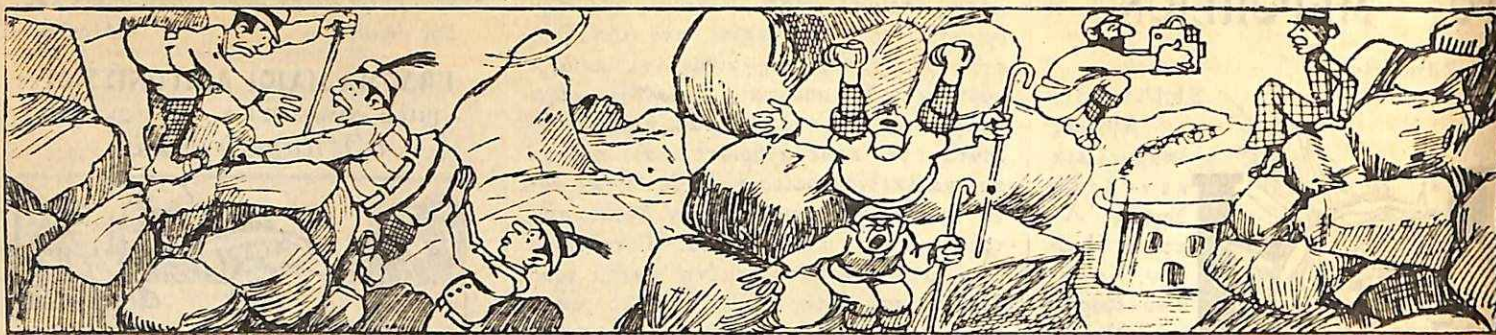
Δήλωσις: Αἱ λύσεις — ὡςωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἀπαραίτητος ὑπὸ ἐνός μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσίου.

Ῥύσεις τοῦ 18ου φύλλου

α') Ἴδου ποῖον δρόμον θακολοιούθη κανεῖς διὰ νὰ τριγυρίσῃ ὅλα τὰ χαρακώματα. — β') Παρίσιοι, Λῶν, Βιέννη, Ἀμβέρσα, Βασιλεῖα. — γ') Τὰ παιδιὰ παίζει. — δ') Chacun doit balayer devant sa porte.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ἡ εἰκὼν αὐτὴ παριστάνει μίαν ἐκδρομὴν Ἀλπινιστῶν. Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν σκηνῶν, τὰς ὁποίας βλέπετε ἐκ πρώτης ὄψεως, εἰμπορεῖτε, μὲ ὀλίγην προσοχὴν, νὰ διακρίνετε καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα ἄσχετα πρὸς τὸ θέμα τῆς εἰκόνος, ἵτοι: μιὰ μπουτίλλα, ἓνα παρόσημο, ἓνα κεφάλι παλιότσου, ἓνα κεφάλι γυναικὸς, μιὰ καφετιέρα, ἓνα ἄνθρωπο μὲ γένεια, ἓνα ξυράφι καὶ ἓνα κτένι.

(Ἡ λύσις τῆς Μεγάλης αὐτῆς Μαγικῆς Εἰκόνος δὲν θὰ δημοσιευθῇ, οὔτε χρειάζεται νὰ τὴν στείλῃ κανεὶς. Εἶνε ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, πρὸς ἀπλὴν διασκέδασιν τῶν ἀναγνοστῶν μας.)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 157ος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Β'. ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1916

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος ὅσοι μὲν, ὅσοι ἔχουν πνευδόνυμον διὰ τὸ 1916, ἐπὶ πληρῶν ἢ δὲ λεπτῶν 50 εἰς γραμματόσημον, οἱ λοιποὶ συνδρομηταί, καὶ δραχμῆς μίας (δρ. 1) οἱ ἀγορασταί.

2.—Ἐκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ποσότητος, ἰδικῶν του, ἀδημοσιευτῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγοτέρες τῶν 10, οὔτε περισσότερες τῶν 15.

3.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἐξῆς: «Διαδεδομένον» καὶ νὰ υπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ ἄληθές του ὄνομα: «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαδεδομένου τῆς Διὰπλάσις, ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνθέσας μόνος μου, σὺδμενὸς ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλὰ μὴ ἐν χειρὸς γράφου ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς τῶν Δημοσίων καὶ Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων), λεγομένην παρ' ἄλλου.»

4.—Ὅταν ἡ Διὰπλάσις σχηματίσῃ βάσιμον ὑπόνοιαν, ὅτι μιὰ συλλογὴ, (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιώσῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον), εἶνε ἀντίγραφον ξένης ἐργασίας ἀνεκδοτοῦ, εἴτε υπεξαίρεθείσης, εἴτε ἐκουσίως παραχωρηθείσης, δικαιούται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ, ἂν θέλῃ, νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὰ Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιούτων λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύονται—ἀπὸ 1ης προσεχούς Ἰουνίου, —αἱ ἐγκριθέναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ, δικαιούται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητής, νὰ καταγγέλλῃ ὅσα, ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχρὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὀρισμένη καὶ ἀποδεδειγμένη, νὰ σημειώται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἔχει δημοσιευθῇ ἡ καταγγελλομένη Ἀσκήσις.

Αἱ καταγγελίαι, ἐξαιρουμένη καὶ ἀποδεικνύμεναι ἄλλῃwise, θὰ ἐγγράφονται εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ ἐδίδον, καὶ, κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν

βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἔτι μόνον δὲν θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις ἐκείτης συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀφαιρῶνται ἵσοι ἀριθμοὶ ἐκ τῶν μὴ καταγγελλομένων.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅσοι τὸ δυνατόν πλήρης, νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐκαστοῦ εἴδους, καὶ ἢ τὰς ἐν δημοσιεύσει, ὡς Ἀετὸς-ἔτος, Λα-Ἰος-Λάιος, Κάμηλος-Μήλος κτλ. καὶ νὰ σκέπτονται ὅλην διὰ νὰ κάμνουν νέας, πράγματι πρωτοτύπους ἀσκήσεις, μὲ λέξεις καὶ συνδυασμοὺς ἀνεκμεταλλεύτους.

7.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἐκείτης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τῆς σελίδος, πρέπει ἀφεύκτως νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις τῆς.

8.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσονται ἢ παραλείψονται σκοπίμως νὰ σημειώσουν εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταγῶνται εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, οἰανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν.

9.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθαρογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, εἰς μεγάλα ἐκ κοινῆς χάριτος τετράδια, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς). Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα ρίπνεται, εἰς τὸ καλάθιν.

10.—Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι: «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 157ον Διαγωνισμὸν», εἶνε δεκταὶ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 31 Μαΐου ἐ.ε. (Εἰμπορεῖτε νὰ τὰς στείλετε ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταυτὶ ἐπὶ συστάσει, πληρῶντες μόνον 25 λεπτά ταχυδρομικά).

11.—Κατὰ τὸ διστάσμα τῆς Β'. Ἐξαμηνίας τοῦ 1916, θὰ δημοσιεύονται εἰς τὴν «Διὰπλάσι» Ἀσκήσεις κατ' ἐλευθέρην ἐκλογὴν, ἐκ τῶν ἐγκριθέναι τῶν παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Τὸν Ὀκτώβριον θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Α'. Ἐξαμηνίαν τοῦ 1917. Ἐν τῷ μεταξύ, οὐδεὶς θὰ δύναται, νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τὸς ὅρους πάντων τῶν μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ βραβείων (φύλ. 1ον, σελ. 8).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ 157ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ δημοσιεύσονται προσεχώς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ μικρῶν ἀδελφῶν.

—Ὁ μπαμπὰς ἔφυγε γιὰ τὸ χωριὸ μὲ τὰ πόδια του.

—Ἀμ τί ἤθελες; νάφισξ τὰ πόδια σου;

—Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Διὰπλάσις.

Ἡ μικρὰ Ἀντωνίνα δοκιμαῖ εἰς τὸν καθρέπτην ἓνα καπελάκι τῆς ἀδελφῆς τῆς Μιρέλλας. Ἡ μεγάλῃ τῆς ἀδελφῇ τῆς λέγει:

—Ἐκτακτα σοῦ πᾶει! Εἶνε κατ' ἰδανικόν!

Καὶ ἡ μικρὰ Ἀντωνίνα:

—Τὸ ξέρω πῶς εἶνε δα ναι κ' ὅ, ἀλλὰ θὰ τὸ φορέσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξαμένου Ρήνου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 12 Ἀπριλίου 1916

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Τὰ χαρτὰ μου παιδιὰ μὲ θυμήθηκαν πάλι καὶ μοῦ ἔστειλαν τὰς εὐχὰς των διὰ τὸ Πάσχα εἰς ὁράκις ἐπιστολῆς, ἐπισκεπτήρια καὶ εἰκονογραφημένα δελτάκια. Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους καὶ ὅλας καὶ τοὺς εὐχόμεναι καὶ τοὺς χρονοῦ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπόλυτος διευθυντής καὶ μόνος ἰδιοκτήτης τῆς «Διὰπλάσεως τῶν Παίδων» εἶνε καὶ ἦτο ἀνεκδοτὴς ὁ κ. Νικόλαος Π. Παπαδόπουλος. Ὁ κ. Γρηγόριος Σενόπουλος δὲν εἶνε καὶ δὲν ἦτο ἀνεκδοτὴς, παρ' ἁπλοῦς ἐπὶ μισθῷ ἀρχισυντάκτης, ἐπιμελούμενος τὰς τῆς ὕλης κατὰ τὸ ὀρισμένον πρόγραμμα τοῦ περιοδικοῦ τούτου, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην πρωτοβουλίαν καὶ ἐπομένως τὴν ἐλαχίστην ἐνθύναν. Πᾶν ὅ, τι δημοσιεύεται εἰς τὴν «Διὰπλάσι», ἐκλέγεται, υπαγορεύεται ἢ ἐγκρίνεται τελειωτικῶς ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς, ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ ὁ μόνος υπεύθυνος διὰ τὴν ἐν γένει πορείαν τοῦ περιοδικοῦ.

Τὴν δὴλωση αὐτὴν κάμνω κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ τοῦ κ. Σενόπουλου, κατόπιν δημοσιευμάτων, εἰς τὸν «Νουμῶν» καὶ ἄλλου, μὲ τὴν υπογραφήν τοῦ πρώην συνεργάτου μου κ. Ν. Ποριώτη, ὁ ὁποῖος ἐπιμένει, ἀγνωστον διὰ ποῖον λόγον καὶ ἀπὸ ποῖαν παρεγγήγησιν, νὰ βεβαιώσῃ πράγματα ἀνυπόστατα.

Οἱ τόμοι τῆς Διὰπλάσεως εἶνε ὅλοι ὁρατοί, Ζήτω ἡ Διὰπλάσις, ὥστε ἦσαν καὶ ἂν ἐκλή-

ἴσως, πράγματι εἰς τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο; Αὐτὸ εἶνε τὸ ζήτημα.

Ἡ Ματωμένη Ἀνατολή μοῦ γράφει: «Εἶμαι κ' ἐγὼ, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι, θύμα τοῦ Μικροασιατικοῦ Μινωταύρου, ὅστις ἔβαψε τοὺς ὀνυχὰς τὸν τόσον ἀσπλάγχνος εἰς τὰ γὰνὰ σώματα τῶν πολλὰ παθόντων Χριστιανῶν. Ἐπὶ ἅμα λοιπὸν αὐτὸ τὸ ψευδόνυμον ὡς ἀνανησιζόντων».

Δὲν ξέρω, Χάρις! καιροὺς καὶ ζαμάνια ἔχω κ' ἐγὼ νὰ λάβω γράμμα τῆς Ἀντισμένης Βαμβακιάς. Νέος τόμος τοῦ «Παιδικοῦ Θεάτρου», πρὸς τὸ παρὸν, δὲν θὰ ἐκδοθῇ. Ἀργότερα, ὅταν τὸ χαρτὶ θὰ εἶνε φθινοτερό. Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου καὶ σὲ συγγράμμι διὰ τὸν διερσιμόν σου.

Ἀνδριωμένη Κουραμπίε, πολὺ μοῦ ἄρεσε ἡ ἐπιστολή σου διὰ τὸ ἀνοιξιάντικο χιόνι, ποῦ ἐσέπασε τὸ Πήλιν, καὶ διὰ τὸ κλυζόλαλο ἀηδόνι, ποῦ ἔλαμα τὴ φωνή σου τὸν στὸν κηπὸ σας. Ποιητικώτατα τὰ θέματα σου καὶ ὁραιότατα χαριμένα.

Ἡ Πλανήτης, μίξι μ' ἓνα χαριτωμένο γραμματάκι, στέλλει καὶ μίαν πολὺ ἐντυπνὴν καὶ πρωτότυπον Μαγικὴν Εἰκόνα. Εἶνε ἐξῆς φαντάσι ἐπὶ τῇ γραμμῇ, καὶ στὸ πλάϊ των τὰ γράμματα σθ. Ἀπὸ πάντων ἐρωτᾷ: «Ποῦ εἶνε ὁ Παυλάκης;» Καὶ ἡ λύσις: «Ἐξηφανίσθη» (ἐξῆς φανοῖ—σ' θῇ.) Κόμμα νὰ μὴ εἶνε σχεδιασμένη καλὰ, διὰ νὰ τὴν δημοσιεύσω!

Ῥωαίς ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Στενημαχιωτάκι, Σκλαβωμένη Πόλι, Φαληροῦτοιο Ζιάντ, Ῥωαίς Ἐλληροπούλα, Χαμῆλο τῆς Νίκης, Ἐντεῖκος Λέων καὶ Δοξαμένη Ἐλλάς. Ἐξέτελεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλὰ, των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς: «Εἰς τὸν σιδηροδρόμον». — «Τὸ ὄρολόγιον τοῦ Νεύτωνος». — «Ἐτοιμότητες». — «Ὁ Χριστὸς». — «Στρατιωτικὸν ἀνέκδοτον». — «Ἀπορίες». — «Περασμένα». — «Κουράζονται καὶ σύννεφα;» κτλ. — «Αὐτοῦλα». — «Παιδικὸς ἐνθουσιασμός». — «Ἀνέκδοτα, Π. Ποιήματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς ἔρδ. Διαγωνισμοὺς».

Κριτικὴ τῆς Σελίδος τοῦ προηγουμένου φύλλου. — «Ἡ πεταλούδα». Δὲν ἔχω ὑπ' ὄψιν μου τὸ πρωτότυπον, διὰ νὰ πῶ ἂν ἡ μετὰφρασις εἶνε πιστή. Οἱ στίχοι ὅμως μοῦ φαίνονται ἀρκετὰ καλοὶ. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ κατάγραφος τῆς ὁμοιοκαταληξίας, ποῦ ὑπάρχει εἰς τὸ πρωτότυπον, διηκόληνε πολὺ τὸν Χάωνα. — Τὰ μυθιστορήματα καὶ τὸ κυνήγι τῶν κορῶν. Σχεδιασμένο μὲ ἀρκετὴ ἐξυπνάδα καὶ ἀρκετὴ φαντασίαν. Τὸ ὅρος ὅμως καὶ ἡ γλῶσσα οὐκ ἀπὸ τὰ πιδ ἐκλεκτά. — «Ἦλθε ὁ καιρὸς». Οἱ στίχοι καλοῦται. Κοινὸν τὸ ποιηματάκι, ἀλλ' ἀρκετὰ εὐμωφο. — «Καίρια» — «Σιέζ». Θαλασσογραφία ὀχρὰ, ἀλλὰ σὲ καλὴ δημοτικῇ. — «Σιέζεις» τοῦ Βασιλείου Βουλγαροκτόνου. Πρωτότυπος κ' ἐξυπνότατος. Τὸ «Ἐλλειπσομύθιον» καὶ τὸ «Ἀποσοδοκῆτον θαυμασία!», «Ἐγὼ» καὶ ὁ «Διὰ»! Χαρακτηριστικὸν τὸ λαϊκὸν ἀνέκδοτον τὸ διωρθῶσα ὅμως πολὺ, διὰ νὰ τὸ δημοσιεύσω. — «Φρειδερίκος ὁ Μέγας καὶ τὰ παιδιὰ». Καὶ αὐτὸ, διὰ νὰ δημοσιευθῇ, τὸ ἐπεξεργάσθην. — «Περσικὴ παροιμία». Ἀντιγραφὴ.. ἐπιτροπικῇ. — Νόστιμα τὰ Π. Πνεύματα καὶ προπάντων τὸ πρῶτον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανοῦμενα ἴσχυουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Ματωμένη Ἀνατολή, ἂ. (ΗΜ). Φιλότατος, ἂ. (ΝΓ). Μονομούρισμα τῶν Φύλλων, ἂ. (ΑΙ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν: ὁ Πειραιῶς Διάβολος (0) μὲ Μαρκησίαν τῆς Χάριτος. Βασιλεῖον τὸν Βουλγαροκτόνον, Κλέφτικο Βόλι.— ἡ Μανιατοπούλα (0) μὲ Στενημαχιωτάκι Δοξαμένον Ρήνον. Φαρόνταν, Λορελάι.— ἡ Δοξαμένη Ἐλλάς (0) μὲ Ἀφελὴ Ἐανθούλαν. Ἐνδοξον Κναρόλεον, Ἡπειρωτικὴν Δόξαν, Ἀντισμένην Κερασίαν. Ροδοδάφνην. Φαρόνταν, Τέλλον Ἀγρον, Δοξαμένον Ρήνον, Τοελλήν Ἐανθούλαν.— ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων (0) μὲ Νουταλίαν. Ἀγοριοβιολέταν, Σεντενιμένην Κορφατοπούλαν.— ἡ Νουταλία (0) μὲ Ἡρωϊκὴν Σάμον, Γέρον τοῦ Μωρηά, Ὁμοιοπαθῆ, Κόρη τοῦ Μωρηά. Νηρωτοπούλαν, Μυστηριώδη Ἀμαζόνα, Χάων, Ραμφιδίαν τοῦ Ἀιστ.

Ἡ Διὰπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Θοιάμβου τοῦ Ἑλληνισμοῦ (στέλλει τὴν ἐξοφλήσιν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ ἔσο βέβαιον ὅτι θὰ τὴν λαμβάνω ἀσφαλῶς). Προσφύγα (νὰ ἔλθῃς) αὐτὴν τὴν «δελιάν» τοῦ χαρκατήρος» προσπαθεῖ πάντοτε νὰ τὴν κατανικήσῃ. Ἀσούρητο Ναυτόπουλο (αἱ λύσεις ἐλήφθησαν) χάσθην ἔστω (στεῖλα). Μονομούρισμα τῶν Φύλλων (χαίρω πολὺ καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις). Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας (διὰ νὰ προτείνω μόνον πρὸς τρεῖς, θὰ πληρώσῃς λεπτὰ 25' ἐὰν προσθέσῃς καὶ ἄλλους, εἰς τὰ 25 λεπτὰ θὰ προσθέσῃς καὶ τόσας πεντάρες, ὅσαι εἶνε αἱ λέξεις τῶν ψευδωνύμων αὐτῶν τῶν ἄλλων ἐνόησες) Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου (τυπογραφικὴ ἀβλεψία τὸ ψευδώνυμον σου ἐτέθη κάτωθεν τῶν Μ. Ἀγγελιών τοῦ Ἰδου φύλλου. ἐνῶ ἔπρεπε νὰ τεθῇ κάτωθεν τοῦ Γρίφου. Νικ. Πετρ. (τὸ ἔλαβα καὶ μοῦ ἐφάνη ἀρκετὰ καλόν) ἀκατάλληλον ὅμως διὰ τὸν περιοδικόν μας) Ἡρώα τοῦ Μοριόβου (ἔστειλα) Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων (τὸ ψευδώνυμον Νεράϊδα τῶν Ἀνθέων ἐνεκρίθη δι' ἄλλην φίλην μου εἰς τὸ Λογ. φύλλον, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐγκρίθῃ καὶ διὰ σέ) Ἀσούρητο Ναυτόπουλο (ἔστειλα) Σεντενιμένην Πριγκιποπούλαν (ἡ ἐπιστολή σου διεβιβάσθη) τετράδια σοῦ ἔστειλα) Μανιατοπούλαν (διότι δὲν εἶνε πλέον συνδρομητὴς) Ἀκτὴν (ἔστειλα) Σκλαβωμένον Μικροασίαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἐλπίδα τῆς Ἐλλάδος (ἔστειλα ἐκ νέου) Ἀδελφὸν τῶν Παροῶν (περαστικά) Ἀδελφ. Βλαβ. (ἡ Χειρομάντις) ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν τόμον τοῦ 1899) Μεσομαχικὴν Ἀκτὴν (ὅταν εἶνε καθαρά, μάλιστα ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος ἐκαστοῦ μηνὸς τακτικῶς) Φασκαμάν (ἔχει καλῶς εὐχαριστῶ) Γενναῖο Στενημαχιωτάκι (ἐλήφθησαν ὅλα) Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου, Ὁσκάο Μάουμαν, Κυνηγέτιδα Ἀστεριν, Κεκοιμένη Ὁρασιόνη, Ἡρωβόλιμα, Σείριον, Ἀυτοκράτειρά τοῦ Βυζαντίου, Ἀλς, Ἰππία τοῦ Θανάτου, Σειπεμένον Λόρδον, Ἀφελὴ Ἐανθούλαν κτλ. κτλ.

Εἰς δὲς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 11ην Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΚΑΛΩΣΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διὰπλάσεως τοῦ 1916, κόκκινα μὲ χρῶμα γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χορηγήσονται τὰ φυλλάδια των εἰς τόμον, εἶνε ἡδὴ ΕΤΟΙΜΑ καὶ πολοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίστοιχον, δραχμῆς 1,75.

